

Arrest

nr. 80 865 van 8 mei 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL, loco advocaat M. WARLOP, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 november 2010 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 3 februari door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 5 december 2011.

1.3. Op 23 januari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 24 januari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u geboren op 20 oktober 1992 in Rabat, Marokko. U hebt het grootste deel van uw leven in Marokko gewoond. U bent een soennietische Arabier en bent tot het vierde middelbaar naar school gegaan. In juni 2007 ging u gedurende een viertal maanden naar uw grootmoeder in Kerbala, Irak. U wilde immers uw land leren kennen. Tijdens uw verblijf in Kerbala werd uw neef H.(...) voor losgeld ontvoerd. Na de betaling van dit losgeld, werd hij terug vrijgelaten. Vanaf 26 juni 2006 verbleef uw vader ook in Kerbala. In 2007 vertrok uw vader S.(...) A.(...) A.(...)-S.(...) (O.V. 6.166.032) richting België omwille van bedreigingen die hij ondervond naar aanleiding van zijn vroegere betrokkenheid bij de Baath partij problemen vanuit Kerbala naar België. Hierna bent u terug naar Marokko gegaan. Tijdens de zomervakanties werkte u als barman in een nachtclub en deed u af en toe wat modellenwerk. Rond mei 2010 stuurde uw moeder u terug naar Kerbala. Ze was hertrouwd en u kwam niet overeen met haar nieuwe echtgenoot. Bovendien werd de Iraakse school waar u naartoe ging gesloten en werd u niet toegelaten tot een Marokkaanse school. Rond juli 2010 werd u door enkele vrienden van uw neef geslagen omdat u soenniet bent. Ook uw familie vond het niet kunnen dat u uw soennietische geloof bleef beoefenen als u in Kerbala zou blijven. Rond augustus, september 2010 vond in Kerbala een explosie plaats waarbij uw nicht overleed en uw neef ernstig verbrand raakte. Uw grootmoeder regelde uw vertrek naar België. Op 16 november 2010 hebt u Irak verlaten. Op 24 november 2010 kwam u in België aan en vroeg u hier asiel aan. Momenteel verblijft u bij uw vader die reeds sinds 2007 in België verblijft, ondanks het feit dat zijn asielaanvraag destijds op een weigering uitliep.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende originele documenten voor: uw geboorteakte, een uittreksel uit het geboorteregister en een medisch attest in verband met uw neef. Verder legt u tevens kopieën voor van een attest van de universiteit in verband met uw nicht en de overlijdensakte van uw nicht.

B. Motivering

Er dient na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk maakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève, noch aannemelijk maakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er ernstige twijfels bestaan betreffende uw beweerde verblijf in Kerbala (Zuid-Irak). U blijkt immers onvoldoende en foutieve antwoorden te geven op meerdere essentiële kennisvragen over de stad waar u volgens uw verklaringen ongeveer een viertal maanden in 2007 en een zestal maanden in 2010 zou hebben gewoond. Zelfs wat betreft de omgeving van waar u beweert te hebben verbleven, geeft u slechts van een zeer summiere kennis blijk. Zo weet u geen namen van omliggende wijken van de Hussein wijk waar u zou hebben verbleven, noch weet u namen van omliggende steden van Kerbala. Ook kunt u niet aangeven welke steden men op de weg van Bagdad naar Kerbala tegenkomt, nochtans hebt u dit traject verschillende malen afgelegd. Het is bovendien opmerkelijk te moeten vaststellen dat u niet op de hoogte bent of er in Kerbala universiteiten zijn, dit terwijl u wel een document voorlegt waaruit blijkt dat uw nicht aan de universiteit van Kerbala studeerde. Het is ook zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat u wanneer wordt gevraagd naar moskeeën in Kerbala slechts behoedzaam de heilige plaatsen van Abbas en Hussein opnoemt. U verklaart immers niet zeker te weten of dat deze als moskee worden erkend. Dit doet de wenkbrauwen fronsen aangezien het hier gaat om twee van de belangrijkste schrijnen voor sjiïeten. Het is dan ook opmerkelijk dat u geen feesten kunt benoemen waaraan in Kerbala veel aandacht wordt besteed (CGVS p.3-5). Er wordt door sjiïetische moslims immers jaarlijks op de dag van Ashura een pelgrimtocht naar het heiligdom van Imam Hussein in Kerbala georganiseerd (zie informatie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd). Dat u niet over deze elementaire kennis beschikt, doet twijfels rijzen bij uw beweerde verblijf in Kerbala.

Tevens weet u niet wat de naam van de huidige Iraakse president is, noch weet u namen van andere huidige Iraakse politici. Verder kunt u niet zeggen van welke bedragen Iraakse geldbriefjes bestaan of hoe deze eruitzien. Zelfs de vraag naar enkele specifieke Iraakse gerechten kunt u onvoldoende overtuigend beantwoorden, meer dan "rijst" kunt u immers niet aanhalen. Ook dient te worden vastgesteld dat u de aan de macht zijnde partij tijdens het regime van Saddam Hoessein niet weet te benoemen. Bovendien verklaart u verkeerdelijk dat de inval in Irak twaalf jaar geleden plaatsvond (CGVS p.3-5, 16). Toegegeven, u woonde gedurende die periode niet in Irak. Toch kan verwacht worden dat iemand die speciaal in 2007 naar Irak afreist uit nieuwsgierigheid naar zijn herkomstland, terwijl het om een van de gevaarlijkste periodes uit de recente geschiedenis van Irak ging, over dergelijke elementaire kennis beschikt. Dat u dergelijke informatie niet correct kunt

weergegeven, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw beweerde verblijf in Kerbala en bijgevolg kan dus ook geen geloof worden gehecht aan de door u vermelde daaruit voortvloeiende problemen.

Uw onvermogen onomstotelijke bewijsstukken van uw verblijf in Irak voor te leggen en uw vage verklaringen hieromtrent, roepen verdere twijfels op over uw bewering in Irak te zijn geweest. Zo kunt u niet beschrijven hoe een voedselrantsoenkaart eruit ziet of hoelang zo'n kaart geldig is (CGVS p.11). Bovendien kan nog worden opgemerkt dat u verklaart een Iraaks paspoort te hebben gehad. U verklaart echter niet te weten welke documenten nodig waren voor de aanvraag hiervan. Volgens informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) blijkt dat hiervoor onder andere een Iraakse identiteitskaart en nationaliteitsbewijs nodig zijn. Nochtans verklaart u nooit een van die documenten te hebben gehad (CGVS p.9). Dit doet des te meer twijfels rijzen met betrekking tot uw beweerde verblijf in Irak. Deze twijfels worden nog versterkt door uw compleet ongeloofwaardige verklaringen wat uw Marokkaanse documenten betreft. Zo verklaart u niets te weten over uw Marokkaanse documenten en kunt u bovendien niet afdoende uitleggen waarom u geen Marokkaanse nationaliteit hebt. U slaagt er zelfs niet in de voorwaarden tot het bekomen van die nationaliteit op te sommen. U verklaart niet te weten waarom u nooit getracht hebt de Marokkaanse nationaliteit te verkrijgen (CGVS p.2). Ook aan uw verklaring met het paspoort van uw moeder vanuit Marokko naar Irak te zijn gereisd kan in het geheel geen geloof worden gehecht. Uw moeder zou immers de Marokkaanse nationaliteit en u de Iraakse nationaliteit bezitten. Het is ondenkbaar dat het voor u mogelijk zou zijn om op die manier te reizen (CGVS p.9). Uit deze vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat u geen zicht biedt op uw Irakese of Marokkaanse documenten en uw werkelijke situatie. Dit alles versterkt trouwens nogmaals het vermoeden dat u nooit in Kerbala bent geweest.

Bovendien kan worden opgemerkt dat u aanhaalt contact gehad te hebben met uw vader toen hij in 2007 in Kerbala verbleef. Maar zoals blijkt uit de weigeringsbeslissing die door het CGVS in zijn dossier werd genomen, maakte ook hij niet aannemelijk dat hij werkelijk was teruggekeerd naar Irak sinds 1982 (zie kopie die aan het administratieve dossier werd toegevoegd). Dat u verklaart hem daar toen ontmoet te hebben, kan het CGVS er dus niet van overtuigen dat u gedurende die periode in Kerbala zou hebben verbleven.

Voorts moet worden opgemerkt dat u opmerkelijk vaag blijft wat betreft de incidenten waarvan uw neef en nicht slachtoffer werden. De feiten die u aanhaalt vonden plaats binnen uw familie, terwijl u zelf in Kerbala zou hebben verbleven. Er kan dus worden verwacht dat u hierover meer in detail zou hebben kunnen treden. Dat u hier niet in slaagt, bevestigt dus enkel de twijfels dat u in werkelijkheid helemaal niet in Kerbala was gedurende die periode. Zo bleef u ontzettend vaag wat betreft de ontvoering van uw neef, die zich afspeelde in de periode dat u in 2007 in Irak verbleef. U weet immers niet hoe uw neef werd ontvoerd, wanneer die ontvoering plaatsvond of hoelang uw neef werd vastgehouden. Daarenboven haalt u als enige reden voor de ontvoering aan dat de ontvoerders op losgeld uit waren. Na de betaling hiervan lieten de ontvoerders uw neef dan ook onmiddellijk vrij. U hebt geen idee wie of welke organisatie achter deze ontvoering zat. Bovendien hebt u niets gedaan om hier meer over te weten te komen. U verklaart zelfs letterlijk dat u hiervoor geen interesse had. (CGVS p.12-13).

Over de explosie waarbij uw nichtje om het leven kwam en waarbij uw neef verbrand werd, kan worden aangehaald dat u hiervan de precieze datum niet weet. U komt in eerste instantie zelfs niet verder dan te zeggen dat het in 2010, tijdens de periode dat u daar verbleef, plaatsvond. Later verklaart u dat het ongeveer in het midden van uw verblijf was. Nadien haalt u aan dat het rond augustus, september 2010 was (CGVS p.10-11). U weet echter niet wat het doelwit van die aanslag was of wie of welke organisatie erachter zat. Uw vaagheid met betrekking tot deze gebeurtenis kan andermaal niet overtuigen dat u toen bij uw familie in Irak verbleef (CGVS p.5-6). Wat dit overlijden van uw nichtje betreft dient bovendien nog opgemerkt te worden dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat uw neef stierf na de explosie, terwijl u bij het CGVS bleef volhouden dat het uw nicht was. Als enige verklaring hiervoor geeft u dat het bij DVZ verkeerd verstaan of vertaald zal zijn geweest. Nochtans werden uw verklaringen bij DVZ voorgelezen, het was dus toen het moment om die opmerking te maken (CGVS p.11). Bovendien kreeg u ook aan het begin van het gehoor bij het CGVS de kans om opmerkingen te maken met betrekking tot uw gehoor bij DVZ, u liet echter na toen enige commentaar te laten optekenen (CGVS p.2). Deze discrepanties doen des te meer twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Verder dient nog te worden opgemerkt dat er ook ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw verklaringen betreffende het eenmalige handgemeen dat u zou hebben ondergaan waardoor de twijfels over uw beweerde verblijf in Irak verder wordt bevestigd. Hiervan maakt u immers pas melding nadat herhaaldelijk wordt gepeild naar hoe uw problemen omwille van uw soennietische religie zich nu feitelijk manifesteerden. Het is bevreemdend te moeten vaststellen dat u hiervan geen melding

maakte tijdens uw verklaringen bij DVZ. Het betreft hier immers de enige tegen u persoonlijk gerichte daad. U maakte bij DVZ echter enkel melding van de ontvoering van uw neef en de explosie waar uw neef en niet slachtoffer van werden. Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt, antwoordt u simpelweg dat u niet weet waarom u hierover niets vertelde. Bovendien verklaart u eerst dat de daders vrienden van uw neef waren. Toch weet u niet om wie het precies ging. Nochtans kan worden verwacht dat u aan uw neef zou gevraagd hebben om wie het juist ging. Daarna zegt u echter dat u niet precies weet wiens vrienden het juist waren. Bovendien zou u ook geen moeite hebben gedaan om meer over hen te weten te komen. Daarenboven verklaart u dat u na dit incident naar het ziekenhuis zou zijn gegaan. De naam van het ziekenhuis moet u echter schuldig blijven. In dat ziekenhuis zou een document zijn opgesteld in verband met de door u opgelopen verwondingen. Waar dit document gebleven is, weet u evenwel niet. Het is ongeloofwaardig dat u niet weet naar welk ziekenhuis u bent gegaan en dat u met zulk belangrijk document wat betreft uw relaas op dergelijke onachtzame wijze zou omspringen (CGVS p.14-16).

Bijkomend kunnen nog enkele opmerkingen worden gemaakt over de documenten in verband met de incidenten met betrekking tot uw neef en nicht, namelijk het attest van het ziekenhuis in verband met uw neef en de kopieën van de overlijdensakte van uw nicht en het attest van de universiteit. Zo verklaart u van een van de documenten dat het gaat om een attest van het ziekenhuis over uw neef die gewond raakte. U weet echter niet waar en wanneer het precies werd uitgegeven (CGVS p.10). Uit de vertaling (waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) blijkt echter dat het om een attest van de universiteit aan het ziekenhuis van Hilla gaat. Bovendien gaat het niet over uw neef, maar over uw nicht. Alsof dit nog niet genoeg is, lijkt er ook nog met dit document geknoeid te zijn. Er wordt immers gerefereerd naar uw nicht als zijnde een student (mannelijk woord) en er staat dat ze nog steeds les volgde op dat moment. Terwijl het om een document ging dat zou zijn opgesteld op 27 oktober 2010 en dus na de explosie die in september of augustus plaatsvond en waarbij uw nicht volgens uw verklaringen was omgekomen. Ook uit de vertaling van het medische attest in verband met uw neef (waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) blijkt dat hierin een taalfout werd gemaakt. Er wordt immers naar uw neef gerefereerd met "patiënte". Dit doet ook aan de authenticiteit van dit document twifelen en kan dus niet als een voldoende overtuigend bewijsstuk dienen wat betreft deze gebeurtenissen.

De overige door u aangebrachte documenten, zijnde uw geboorteakte en het uittreksel uit het geboorteregister, zijn niet van die aard dat zij de appreciatie van uw asioldossier kunnen wijzigen. Deze documenten gaan immers niet gepaard met geloofwaardige verklaringen, zoals blijkt uit bovenstaande uiteenzetting. Bovendien kan met het blote oog worden gezien dat het uittreksel uit het geboorteregister, waarvan u beweert dat het een origineel zou zijn, een kopie is (CGVS p.8). Kopieën zijn gemakkelijk manipuleerbaar en de echtheid ervan kan dus geenszins worden gegarandeerd.

In het licht van bovenstaande vaststellingen dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen omtrent uw beweerde verblijf in Irak en het feit dat u geen zicht biedt op uw daadwerkelijke situatie laat het CGVS immers niet toe om een correcte inschatting te maken of er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Bijgevolg kan u noch de hoedanigheid van vluchteling, noch de status van subsidiaire bescherming worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), betoogt verzoeker dat hij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van het Verdrag van Genève, aangezien hij vreest voor zijn leven. Hij herhaalt problemen te hebben gekend in Kerbala omwille van zijn soennitisch geloof en stelt dat hij geen bescherming van zijn autoriteiten kan vragen. Verzoeker meent dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft genomen zonder rekening te houden met de situatie waarin hij zich kan bevinden in geval van een eventuele terugkeer. Waar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen twijfels uit omtrent zijn verblijf in

Kerbala, voert verzoeker aan dat hij alles heeft uitgelegd wat hij kende, dat hij de werkelijkheid heeft uitgelegd waar hij heeft geleefd en dat hij niet heeft geprobeerd om een kennis te accumuleren.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, poneert verzoeker dat hij verschillende redenen heeft om een onmenselijke behandeling te vrezen die de toekenning van subsidiaire bescherming rechtvaardigen en dat het duidelijk is dat hij in de onmogelijkheid verkeert om naar Irak terug te keren.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) hij zijn beweerde verblijf in Kerbala, Irak, geenszins aannemelijk heeft gemaakt aangezien hij onvoldoende en foutieve antwoorden geeft op meerdere essentiële kennisvragen over de stad Kerbala, over politieke figuren, de Iraakse bankbiljetten, Iraakse gerechten, het voormalige regime, de inval in Irak en de documenten die nodig waren om zijn Iraaks paspoort aan te vragen en hij tevens ongeloofwaardige verklaringen aflegt aangaande zijn Marokkaanse documenten en de documenten waarmee hij naar Irak zou zijn gereisd, (ii) hij niet kan verduidelijken waarom hij de Marokkaanse nationaliteit niet heeft of nooit heeft getracht deze te bekomen, noch welke voorwaarden verbonden zijn aan het bekomen van de Marokkaanse nationaliteit, (iii) hij bijzonder vage verklaringen aflegt over de incidenten waarbij zijn neef en nicht het slachtoffer werden en het door hem aangehaalde eenmalige handgemeen dat hij zou hebben ondergaan evenmin geloofwaardig is, zoals omstandig wordt uiteengezet en (iv) ernstig kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van de door hem neergelegde documenten in verband met de incidenten met betrekking tot zijn neef en nicht zodat hieraan geen bewijswaarde kan worden toegekend en ook de overige door hem aangebrachte documenten, zijnde zijn geboorteakte en een uittreksel uit het geboorteregister niet van die aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asieldossier kunnen wijzigen daar zij niet gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen en het uittreksel uit het geboorteregister een kopie is waarvan de echtheid niet kan worden gegarandeerd.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift volledig voorbijgaat aan de bijzondere, omstandige en pertinente motieven van de bestreden beslissing en geen ernstige poging onderneemt om deze motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te stellen, waar hij echter in gebreke blijft. Hij blijft immers steken in het poneren van een vrees voor vervolging, het summier herhalen van zijn vluchtmotieven en het uiten van blote beweringen, waarmee hij de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet weerlegt, noch ontkracht en zijn beweerde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Gelet op het geheel van de motieven zoals uiteengezet in de bestreden beslissing, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in Kerbala, Irak, noch aan de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten die zich aldaar zouden hebben voorgedaan, alsook dat verzoeker geen zicht biedt op zijn Iraakse of Marokkaanse documenten en zijn daadwerkelijke situatie.

De Raad benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet immers getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, schept verzoeker geen duidelijkheid over zijn nationaliteit en vertelt hij niet de waarheid over zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn aankomst in België in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust. Verzoeker draagt zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van valse verklaringen tijdens het gehoor. Door zijn gebrekkige medewerking op dit punt verkeert de Raad in het ongewisse over

verzoekers nationaliteit, waar hij voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn werkelijke streek van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek onmogelijk naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk koestert, of een reëel risico op ernstige schade die hij mogelijk zou lopen.

2.5. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS